

הַקְדָּמָה

לְכוּ יוֹזְוּ מַפְעָלוֹת ה', הַתְנַלּוֹת נִפְלְאוֹ מְסוּד גְּדֻלַּת
הַתְנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹזָאִי ז"ל:

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹזָאִי, עַל יְדוֹ לֹא
תִשְׁתַּכַּחזוּ הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל. כִּי
סוֹפֵי תְבוֹת שֶׁל זֶה הַפְּסוּק כִּי לֹא
תִשְׁכַּחזוּ מִפִּי זְרַעוּ הֵם אוֹתֵינוּ
יִוֹזָאִי זֶה שְׁמַרְמְזוּ וּמְנַלְהַ הַפְּסוּק.
כִּי לֹא תִשְׁכַּחזוּ מִפִּי זְרַעוּ, מִפִּי
זְרַעוּ דִּיקָא, הֵינּוּ מִפִּי זְרַעוּ שֶׁל
זֶה בְּעַצְמוֹ שֶׁהוּא מְרַמְזוּ וְנִסְתַּר
בְּזֶה הַפְּסוּק. שֶׁהוּא הַתְנַא יוֹזָאִי
כִּי עַל-יְדֵי זְרַעוּ שֶׁל יוֹזָאִי שְׁמַרְמְזוּ
בְּזֶה הַפְּסוּק בְּסוֹפֵי תְבוֹת כַּנִּל, שֶׁ
הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹזָאִי, עַל
יְדוֹ לֹא תִשְׁכַּחזוּ הַתּוֹרָה, כִּי בְּזֶה
דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא כַּנִּל.

וְדַע, שֶׁסּוּד רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעַצְמוֹ
הוּא מְרַמְזוּ בְּפְסוּק אֲזוּר.
כִּי דַע כִּי הַתְנַא הַקְדוּשׁ רַבִּי
שְׁמַעוֹן הוּא בְּזוּיֵנִת (דְּנִיאל ד, ט):
"עֵיר וְקַדִּישׁ מִן שְׁמַיָּא גְּזוּזִית"
– רַא שִׁי-תְבוֹת שְׁמַעוֹן וְכוּ:

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹזָאִי הִבְטִינוּ
שֶׁלֹּא תִשְׁתַּכַּחזוּ תּוֹרָה
מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדוֹ כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (שְׁבַת
קלח, ב): 'שְׁשֶׁנְּכַנְסוּ רַבּוֹתֵינוּ לְפָרֶם
בְּיַבְנֵה אָמְרוּ: עֲתִידָה תּוֹרָה
שֶׁתִּשְׁתַּכַּחזוּ מִיִּשְׂרָאֵל. וְאָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹזָאִי שֶׁלֹּא תִשְׁתַּכַּחזוּ,
שְׁנַאֲמַר (דְּבָרִים לא, כא): 'כִּי לֹא
תִשְׁכַּחזוּ מִפִּי זְרַעוּ". וְכַמְבָּאָר
בְּזֶה־ר (נִשְׂא דף קכד, ב): 'בְּהֵאִי
זוֹבּוּרָא דְּאִיְהוּ סֵפֶר הַזֶּה־ר יִפְקוֹן
בֵּה מִן גְּלוּתָא'.

וְעַתָּה בּוֹא וּרְאֵה וְהִבֵּן נִפְלְאוֹת
נִסְתָּרוֹת שֶׁל תּוֹרַתְנוּ
הַקְדוּשָׁה. כִּי עַל כֵּן סָמַךְ רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹזָאִי עַצְמוֹ עַל זֶה
הַפְּסוּק "כִּי לֹא תִשְׁכַּחזוּ מִפִּי
זְרַעוּ". כִּי בְּאֵמַת בְּזֶה הַפְּסוּק
בְּעַצְמוֹ מְרַמְזוּ וְנִסְתַּר סוּד הַזֶּה,
שֶׁעַל-יְדֵי זְרַעוּ שֶׁל יוֹזָאִי. שֶׁהוּא

בַּעֲזָרַת אֵל עֲלִיזוֹן אֲשֶׁר שָׁמַיִם וָאָרֶץ קִנְּהָ. וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ מִמֶּדְבַּר מִתְּנָה. נְתוּזִיל לְהַדְפִּיִם זְדוּשִׁיִּים נְפִלְאִים וְנוֹרְאִים עַל מֵאמְרֵי רִבְּהָ בְּרַבְרָא זִזְנָה בְּזִכּוֹת זֶה נִזְכָּה לְעֹלֹת לְצִיּוֹן בְּרִנְנָה. אֶל קָרִית מְלֶךְ דְּיוֹד זִזְנָה:

א

אֲשֶׁרֵי תַמִּימֵי דְרָף, הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת ה': (תהלים קיט)

שְׁמַעְלָה זֶזֶן עַל לומְדֵיהָ, (עירובין נד, ב) וְעַל־יַדֵּיהָ נִתְקַבְּלִין כָּל הַתְּפִלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת.

דַּע, כִּי עַל יְדֵי הַתּוֹרָה נִתְקַבְּלִים כָּל הַתְּפִלוֹת וְכָל הַבְּקָשׁוֹת שְׂאֵנוּ מִבְּקָשִׁים וּמִתְפִּלָּלִים. וְהוֹזֵן וְהוֹזִיבוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִתְעַלָּה וְנִתְרוֹמַם בְּפָנָיו כָּל מִי שְׁצָרִיכֵין, הֵן בְּרוֹזְנֵי הֵן בַּגְּשָׁמִי. כִּי עֲכָשׁוּ בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים זֶזֶן וְהוֹזִיבוֹת הָאֲמִיתִי שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִפְלָא, כִּי עֲכָשׁוּ עַקֵּר הוֹזִיבוֹת וְהוֹזֵן הוּא אֶצְלָם, אֲבָל עַל־יַדֵּי הַתּוֹרָה נִתְעַלָּה הוֹזֵן וְהוֹזִיבוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי הַתּוֹרָה נִקְרְאת (משלי ה): "אֵילַת אַהֲבִים וְיַעֲלַת זֶזֶן";

כִּי אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיךְ תָּמִיד לְהִסְתַּכֵּל בְּהַשְׁכָּל שֶׁל כָּל דְּבַר וְלְקָשֶׁר עֲצֻמוֹ אֶל הוֹזְכָּמָה וְהַשְׁכָּל שְׁיֵשׁ בְּכָל דְּבַר, כְּדֵי שְׂיֵאִיר לוֹ הַשְׁכָּל שְׁיֵשׁ בְּכָל דְּבַר לְהִתְקָרֵב לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ עַל־יַדֵּי אוֹתוֹ הַדְּבַר, כִּי הַשְׁכָּל הוּא אֹר דְּדוּל, וּמֵאִיר לוֹ בְּכָל הָדְרָכָיו, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (קהלת ח, א): "זֹכֶמֶת אָדָם תְּאִיר פָּנָיו".

וְזֶה בּוֹזִינַת יַעֲקֹב, כִּי יַעֲקֹב זָכָה לְבְכוּרָה שֶׁהוּא רֵאשִׁית, שֶׁהוּא בּוֹזִינַת זֹכְמָה,

(תיקונים תיקון יד, זהר משפטים קכא, ב) כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים קיא, י): "רֵאשִׁית זֹכְמָה". זֶה בּוֹזִינַת (בראשית כז, לו): "וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פַעַמִּים", וְתַרְגוּם אוֹנְקֵלוֹס: וְזֹכְמָנִי.

וְזֶה בּוֹזִינַת שְׁמֵשׁ, כִּי הַשְׁכָּל הוּא מֵאִיר לוֹ בְּכָל הָדְרָכָיו כְּמוֹ הַשְׁמֵשׁ. זֶה בּוֹזִינַת (משלי ד, יח): "וְאָרְזוּ צְדִיקִים כְּאוֹר נְגִה הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוֹן הַיּוֹם". זֶה בּוֹזִינַת זִלְזִית – לְשׁוֹן זְיוֹת. כִּי הוֹזְכָּמָה וְהַשְׁכָּל הוּא הוֹזִיּוֹת שֶׁל כָּל דְּבַר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (קהלת ז, יב): "הוֹזְכָּמָה תִּזְוִיָּה" וְכוּ'. אֲךָ מִזְמַת שְׂאוֹר הַשְׁכָּל גְּדוּל מְאֹד, אִי אֵפְשֶׁר לְזַכּוֹת אֱלוֹנוֹ כִּי אִם עַל־יַדֵּי בּוֹזִינַת נְרָן, שֶׁהוּא בּוֹזִינַת מְלָכוּת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים עב, יז): "לִפְנֵי שְׁמֵשׁ יִנּוֹן שְׂמוֹ", וּפְרַשׁ רֶשׁ"י: 'לְשׁוֹן מְלָכוּת'.

וְזֶה בּוֹזִינַת לְבָנָה, כִּי הַלְּבָנָה

אֵין לָהּ אוֹר מַעֲצָמָה, כִּי אִם מִזְּמַן שֶׁמְקַבְּלַת מִהַשְׁמֵשׁ (זהר דף קלח, א ודף רמט, ב). וְזֶה בּוֹזִינַת מְלָכוּת, דְּלִית לָהּ מִגְרָמָה כְּלוּם, אֲלָא מִזְּמַן שֶׁמְקַבְּלַת מִן הַזְיוֹת, שֶׁהִיא בּוֹזִינַת זֹכְמָה, בּוֹזִינַת שְׁמֵשׁ כְּנ"ל, וְנַעֲשֶׂה: "אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַזֶּמְרָה".

אֲבָל מִי שְׂאֵנוּ מְקָשֶׁר עֲצֻמוֹ אֶל הַשְׁכָּל וְהוֹזְכָּמָה וְהוֹזִיּוֹת שְׁיֵשׁ בְּכָל דְּבַר, זֶה בּוֹזִינַת עֲשׂוֹ שִׁבּוּהָ אֶת הַבְּכוּרָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בראשית כה, לד): "וַיְבִז עֲשׂוֹ אֶת הַבְּכוּרָה"; דְּהֵינּוּ הַשְׁכָּל כְּנ"ל, בּוֹזִינַת (משלי יח, א): "לֹא יוֹזְפִץ כֶּסֶל בְּתַבּוּיָהּ כִּי אִם בְּהִתְנַלּוֹת לְבֹו". וְזֶה בּוֹזִינַת מְלָכוּת הַרְשָׁעָה, בּוֹזִינַת לְבָנָה דְּסַטְרָא אֲזוּרָא, שְׁעִלְיָה נֵאֵמַר (ישעיה כד, כג): "וְהוֹפְרָה הַלְּבָנָה" וְכוּ'.

וְזֶה בּוֹזִינַת יַצֵּר טוֹב וַיַּצֵּר הָרַע, כִּי הַיַּצֵּר טוֹב נִקְרָא

(קהלת ד, יג): "מספן וזכום", בזוינת מלכות, שהיא בזוינת עניה ודלה דלית לה מגרמה כלום כי אם מה שמקבלת מזכמה. ויצר הרע נקרא (שם) "מלך זמן וכסיל", בזוינת מלכות דסטרא-אזורא, שאינה זופצה בזכמה ושכל, בזוינת "לא יזופץ כסיל בתבונה" וכו', כפ"ל.

יצריף כל אזור לתן כוז לבזוינת מלכות הקדשה להתגבר על מלכות דסטרא אזורא, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ה, א): 'לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע'. ועל-ידי מה נתן כוז למלכות הקדשה? על-ידי התורה, שהוא עוסק בכוז (כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שם) 'לעולם ירגיז וכו' - אי אזיל - מיטב, ואם לאו - יעסק בתורה). וכמו שאמרו רבותינו זכרונם

לברכה (קידושין ל, ב): 'אם פגע בך מגול זה, משכחו לבית-המדרש'. כי על-ידי התורה נתן כוז למלכות הקדשה. ואזי מקבלת המלכות, שהיא בזוינת נ, זיוית מן הזכמה, שהיא בזוינת זז, ונתוזבר ונתקשר הזז והנ, ונעשה אור הלבנה כאור הזמחה.

וכשזזה קם, זה נופל. ואזי נופל ונתבטל מלכות הרשעה, כמו שפתיב (הושע יד, י): "כי ישרים דרכי ה', צדיקים ילכו בם, ופשעים יכשלו בם". הינו על-ידי דרכי ה', הינו התורה, על-ידי-זה הצדיקים, שדבקים במלכות הקדשה, הם נתוזקים ומקבלים כוז על-ידי-זה. ופשעים יכשלו בם" בזוינת מלכות הרשעה, בזוינת היצר הרע, שנופל ונכנע על-ידי התורה, כפ"ל.

ועל-ידי-זה נתקבלים כל

התפללות והבקשות, כי עקר מה שאין נתקבלין הבקשות הוא מזומת שאין להדברים זז, ואין נכנסין בלב של זה שמבקשין ממנו, כאלו אין בלבו מקום שיכנסו הדברים בלבו, מזומת שאין להמבקש זז, שיכנסו הדברים בלבו של זה, שמבקשין ממנו. אבל על-ידי התורה, שעל-ידי-זה נתוזברין ונתקשרין הנ והזז כפ"ל, ונעשה זז, ועל כן נקראת התורה (משלי ה, יט): "יעלת זזן", ואזי זוכה שדבריו הם דברי זז, ואזי נתקבלין דבריו ובקשותיו, כמו מי שמדבר דברי זז, שנכנסין הדברים בלב המתבקש, דהינו זה שמבקשין ממנו.

נמצא, שבזוינת הזז זוקק מקום בלב זה שמבקשין ממנו, כדי שיכנסו דבריו בלבו, ויקבל בקשתו. והזוקקה ורשימה זה בזוינת ת"ו כפ"ל. וזהו (קהלת ט, יז): "דברי זכמים בנוזת נשמעים". **נוזת** דיקא, הינו בזוינת זז הנ"ל והת הנ"ל, ועל-ידי-זה נעשה אותיות **נוזת**, ואז נשמעים דבריו, ונתקבל בקשתו כפ"ל.

ועל כן יעקב שהוא בזוינת השכל כפ"ל, על כן זכה לזזן, כמו שפתיב (בראשית לג, יא): "כי זנני אלקים" וכו'; ועל כן ברח את השבטים בזזן,

כמו שכתוב (שם ה): "הילדים אשר זזו" וכו' * ובנימין לא היה אז, ועל כן ברכו יוסף בזון, כמו שכתוב (בראשית מג, כט): "אלקים יזנה בני". ודוקא יוסף היה יכול לברכו בזון, כי יוסף היה כלא ביותר מבזינת יעקב, כמו שכתוב (בראשית לז, א): "אלה תלדות יעקב - יוסף" כי הוא היה עקר תולדותיו, כי יעקב ויוסף כזדא זשיבי (עיין זהר וישלח קעו, ב; ; וישב קפב, ב).

ועל כן נאמר ביוסף (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו". בכור הוא בזינת השכל כנ"ל. וזהו שזרו - לשון הסתכלות, כי צריכין להסתכל בהשכל שיש בכל דבר כנ"ל. וזהו הדר לו - תרם אוינקלוס: זיו ליה - לשון אור. כי השכל מאיר לו בכל דבר; אפלו במקום שהיה אפל וזשה, מאיר לו השכל, כשזוכה להסתכל

על השכל שיש שם בכל דבר ומקרב אותו להשם יתברך. וזה פרוש מה שאמר רבה בר בר זונה (בבא בתרא עג, א): **האי גלא דמטבע לספינתא מתזזי כי ציצייתא דנורא זורתא ברישא.** ומזינן ליה באלותא דזקיק עליה "אהיה אשר אהיה".

גלא - הוא היצר הרע. דמטבע לספינתא - הוא הזון והזשיבות, לשון ספון וזשוב, כי היצר הרע רוצה להטביע ולהשפיל, זס ושלום, בזינת הזון והזשיבות של ישראל, בזינת מלכות דקדשה:

ובמתזזי כי ציצייתא דנורא זורתא ברישא (פרש רש"ם: אש לבנה ומלאך מויק הוא) - כי מתזלה היצר הרע מתלבש עצמו במצוות ומטעה

את האדם כאלו מסיתו לעשות מצוה. וזהו בזינת ציצייתא דנורא זורתא - אש לבנה, אף-על-פי-כן מלאך מזיק הוא.

ומזינן ליה באלותא דזקיק עליה אהיה וכו', הינו שעקר הכנעתו של היצר הרע הוא על-ידי התורה, שהיא כלה שמתיו של הקדוש-ברוך-הוא. והתורה היא בזינת וי"ו. כי הלוחות, ארץ וי"ו ורזבן וי"ו.

וזהו בזינת אלותא, דהינו מקלות דזקיק עליה אהיה וכו', הינו שמות, בזינת התורה, שהיא בזינת וי"ו, והוי"ו הוא צורת מקל, והיא כלה שמותיו של השם יתברך, הינו שהתורה הקדושה היא מכניע את היצר הרע שרוצה לעשות את האדם משגע ממש,

זס ושלום. כי בעל-עברה הוא משגע, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה ג, א): 'אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוז-שטות'. וכמו שהמשגעים צריכים להכותם ולשום עליהם שמות, כמו כן ממש התורה שעוסקין הוא בזינת מקלות ושמות, שבזה מכין ומכניעין את היצר הרע ומגרשין מן האדם את השגעון והרוז שטות שנכנס בו, בזינת ומזינן ליה באלותא, דזקיק עליה שמות וכו', כנ"ל.

וזהו: "אשרי תמימי דרך". אשרי - לשון הסתכלות. תמימי דרך - בזינת (בראשית כה, כז): "ועקב איש תם"; שהוא בזינת השכל כנ"ל. הינו לזכות להסתכל על השכל שיש בכל דבר, שהוא בזינת "יעקב איש תם" - זה זוכין על-ידי התורה.

בזוינת זוי"ת, ואזי נעשה זון, ונתקבלים דבריו כנ"ל, ואזי נתעלה הזון והזשיבות של ישראל, וכל התפללות והבקשות נתקבלים:

וזהו: ההולכים בתורת ה'. פי עלידי שלומד תורה בכוז, עלידיזה נותן כוז למלכות דקדשה בזוינת נוי"ן, לקבל מן השכל, שהוא

ב

לשון רבנו, זכרנו לברכה

ויאמר ה' אל משה: אמר אל הכהנים בני אהרן, ואמרת אליהם, לנפש לא יטמא בעמיו: (ויקרא כא)

איתא בספרא דצניעותא פקב (זהר תרומה, ח"ב קעז, א): 'מנוקבא דפרדשקא משך רוזא דזיי למשיזא.'

א כ' עקר כליזינו של משיזו הוא התפלה, שהוא בזוינת זוטם, כמו שכתוב (ישעיה מח, ט): 'ותהלתי אזוטם לך', ומשם עקר זזיותו. וכל מלזמתו שיעשה וכל הכביעות שיכבש - הכל משם, כמו

שכתוב (ישעיה יא, ג): 'והריזו ביראת ה' וכו'. זה בזוינת זוטם. וזה עקר כליזינו, כמו שכתוב (בראשית מח, כב): 'בזרבי ובקשתי', ופרש רש"י: 'תפלה ובקשה'. וכמו שכתוב (תהלים מד, ז): 'פי לא בקשתי אבטוז וכו' באלהים הללנו' בזוינת: "תהלתי אזוטם לך".

ב וזה הכליזון צריך לקבל עלידי בזוינת יוסף, הינו שמירת הברית, כמו שכתוב (שם מה, ד): 'זוטור זורבך על ירך'. וכמו שכתוב (תהלים קלב, יא): 'מפרי בטנה אשית לכסא לך' - זה בזוינת

משיזו, בזוינת תפלה. "אם ישמרו בנך בריתי" (שם), הינו עלידי בזוינת יוסף.

ויוסף, ששמר את הברית, נטל את הבכורה, שהוא בזוינת עבודת התפלה בזוינות פי שנים, כי התפלה הוא פי שנים. שנים שיש בהם שבוזו של מקום ושאלת צרכיו. והוא בזוינת (תהלים קמט, ו): 'וזורב פיפיות בידם'. בזוינת שתי פיות, בזוינת פי שנים. ונטל מראובן עלידי שזולל יצועי אביו, כי היא תלוי בשמירת הברית.

ג ומי שזכה לזורב הזה, צריך לידע איך ללזום עם הזורב, שלא יטה אותה לימין

או לשמאל, ושיהא קולע אל השערה ולא יזטא. וזה אי אפשר אלא עלידי בזוינת משפט, כי משפט הוא עמודא דאמצעיתא, הינו שקולע עם כליזינו אל המקום הצריך, ואינו מטה לימין ולא לשמאל, אלא לאמצע. וזה בזוינת (תהלים קיב, ה): 'יכלכל דבריו במשפט'.

ובשביל זה קבל יוסף את הבכורה דוקא מיעקב, כמו שכתוב (בראשית מח, כב): 'ואני נתתי לך' וכו' - 'אני' דיקא, שהוא בזוינת משפט. וזה (תהלים פא, ה): 'כי זק לישראל הוא', בזוינת ברית, כמו שכתוב (נוסח ברכת המילה שבת קלז, ב): 'זק בשאר שם'; "משפט לאלהי יעקב" (תהלים שם), הינו שצריך יוסף לקבל זאת הזורב מבזוינת משפט, כדי שיכלכל דבריו במשפט. וזה (תהלים עב, א): 'משפטך

* ועל פני יוסף בשביל שזכה לבזוינת תפלה, שהיא בזוינת תהלתי אזוטם בזוינת זזיות הנמשך מנוקבא דפרדשקא כנ"ל, על פני נקרא בן פורת יוסף, שהם בזוינת תרפו אורות שהם שבועה שמות, ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קנ"א, קמ"ג, שעולין תרפו, שמקבל מנוקבא דפרדשקא, פי פרדשקא בנימטריא תרפו.